

Rất cuộc Văn Bình phải đóng vai vệ sĩ và hộ tống viên cho toàn đặc vụ C.I.A. trên đường ra sân bay.

Chàng thường nghe nói châu Mỹ la-tinh là nơi có nhiều chuyện linh kinh. Nhưng chàng nghĩ rằng sự linh kinh ở biên giới Mê-tây-cơ đã quá đủ. Ngờ đâu chân ướt chân ráo đến Còlombi chàng lại gặp gã Bơru linh kinh.

Đề rồi đến cây cầu gậy trên giòng sông nước xiết, một cuộc tao ngộ linh kinh khác lại xảy ra, với một cô gái diêm lệ, mặc đồ sấn bị bọn mọi đánh vỡ Tàu bắt giữ, xưng là bạn của Doaré, anh chàng người Tàu, đầu mối của hàng chục chuyện linh kinh.

III

Trên đường linh kinh

VĂN BÌNH gặp người ngắm cô gái mặc đồ sấn vừa ôm chàng hôn âu yếm vào môi. Hôn xong, buông chàng ra, nâng nhõn miệng cười lộ hàm răng trắng muốt. Miệng cười đầy vẻ ngây thơ và thành thật song chàng lại sợ. Vì cách hôn của nàng hồi nãy chẳng có gì là ngây thơ, đàn bà có chồng con đùm đê hoặc thay tình nhân như thay áo lót cũng vị tất có nhiều kinh nghiệm đến thế, huống hồ một cô gái còn trẻ măng... Văn Bình bỗng có cảm tưởng sự ngây thơ của nàng chỉ là đòn phép nghề nghiệp.

Nàng trạc 23, 24, thân không mập, bằng chừng là vai nang mỏng lét, và may là bờ vai nang thun tròn, chứ giá là vai long đĩnh thì nàng có

rất lên như cổ mụ nghiên oặt. Nàng không mập song hề nhin ngấm nàng người đàn ông nào cũng phải đề ý đến bề dày đặc biệt, bề dày của bộ ngực và của cái mông. Vòng ngực và vòng mông tròn trịa, nở nang đã được gia tăng tốt độ nhờ bộ đồ săn độc đáo, được may bằng da thú mềm, láng bóng, và dính sát vào da thịt ; chắc chắn phía sau nàng theo chủ nghĩa thiên nhiên hoàn toàn, nếu không chàng đã nhin thấy vết hằn..

Các nhà văn nịnh đầm thường miêu tả phụ nữ có thân hình này nở là «giai nhân núi lửa» (xin lỗi các bạn, vì Người thứ Tám cũng ở trong số nhà văn nịnh đầm nà) Giờ đây, Văn Bình thấy rõ là xạo. Vì núi lửa làm nha cửa, gia súc bị cháy thiêu, núi lửa tạo ra cảnh chết chóc tàn bạo như cảnh vật biển giới Equator mà chàng đang mục kích tận mắt. Đàn bà càng cứng, hấp dẫn phái gọi là «núi của» mới đúng. «Núi của» của cô gái mặc đồ săn đáng tiền không kém các giếng dầu và mỏ kim cương gần xa lộ 14 và cầu cũ 4Q. Nàng léo hánh đến xó xinh này làm gì ? Nàng là nhân viên của các đại công ty dầu lửa hoặc kim cương ? Nàng là nhân viên GRU hoặc Quốc tế Tinh bảo Số và... ?

Trời đã chuyển chiều rõ rệt. Màn sương mù mở hé được một lát cho lữ nhân mục kích quang

cảnh hoang liêu ghè rợn đã bắt đầu đóng lại. dày đặc thêm, kiên cố thêm Tia nắng hoàng hôn từ đỉnh núi cao đổ xuống nhuộm sương trắng thành vàng nhạt, nhưng không phải màu vàng nhạt gọi cảm mà là màu vàng nhạt tiêu điều, bần thiêu. Gió núi thổi vù vù. Gió sông quạt lên hơi nước lạnh lạnh.

Buru đã lóp ngóp trèo lên bờ và khắp khả khắp khiêng bước lại gần Văn Bình. Ngày thường hẳn đã có lối đi cà nhót này. Văn Bình nhận thấy hẳn không tan tạt, hẳn đi cà nhót có lẽ vì tập thể thao sai phương pháp, đáng lý tập ngoài sân cỏ thoáng khí thì tập trong phòng kín, đáng lý tập một mình thì tập hai mình với đàn bà thân thể cao su... Sau khi bị Văn Bình bắt thần xô xuống sông Buru lại cà nhót thêm lên. Hẳn có bộ mặt khô hải, những nét khô hải càng gia tăng với đồng quần áo ướt sũng nước. Nước sông mát lạnh và khoáng khoáng vẫn không làm mất được mùi bồ hôi độc đáo của Buru. Một mùi bồ hôi dầu có thể làm những người có lá phổi nhỏ phải ngạt thở... Văn Bình vốn đồ nhiều bồ hôi, song bồ hôi của chàng không bị đàn bà ghét. Nó không thơm như bồ hôi giai nhân trinh nguyên. Nhưng nó không làm thiên hạ bịt mũi ; nó có mùi hăng tuy nhiên phụ nữ đã khám phá

trong mùi hăng này những khoái cảm là lạ.

Buru đập bàn tay vào sơ mi đầy nước kêu bình bịch. Mùi bồ hôi theo giọt nước tung tóe bắn lên mặt Văn Bình. Buru không để ý, nhe miệng cá ngáo hỏi cô gái mặc đồ sần :

— Cô là Doaré ?

Cô gái đáp :

— Phải. Tôi là Doaré, như tôi đã nói. Còn ông, ông là ai, tên ông là gì ?

— Không, tôi muốn hỏi tên cô.

— Thì tôi đã nói hai lần rồi.

— Doaré, Doaré... Có biết người đàn nào ông cũng mang tên Doaré như cô trong căn cứ 4Q không ?

— Biết. Tôi đến gặp Anbe Doaré đây.

— Gặp ông Anbe để làm gì ?

— Việc riêng. Ở kia, ông hội lực vấn làm tôi chịu không nổi ! Ông là cớm hả ?

Văn Bình đành xen vào nụ cười cầu tài và tiếng xin lỗi ngọt ngào. Cô gái cười theo, giọng cười khiêu khích và nghênh ngang khiến Buru nổi sùng :

— Vàng, tôi là cớm. Cớm hạng nặng ở Cólômbi. Còn cô, cô là ai mà sợ cớm đến thế ?

Nàng xia ngón tay trắng muốt, móng dài lẽ thê và nhọn hoắt, tô sơn cá vàng phía bậc ong anh :

— Tôi đâu sợ cớm. Ghét cớm và khinh cớm thì có.

Buru khoa chân múa tay :

— A, cô lộn xộn !

Cô gái uốn ngực (chao ôi, bộ ngực thật ngon lành làm Văn Bình say sưa rệu nước miếng), phàn bua :

— Ông muốn đấu võ với tôi hả ?

Buru lùi một bước, mở toét mắt, quan sát cô gái từ đầu xuống chân. Nàng trông có vẻ nở nang, khỏe mạnh, nhưng làn da nàng lại mềm mại, chứng tỏ nàng sống quen trong phòng giấy, hoặc hộp đêm, chứ không lăn lộn trên sân vận động hoặc trong vũ đường nhu đạo. Nếu giỏi nhu đạo nàng phải có những ngón tay vuông và cạnh bàn tay chai dầy. Tại sao nàng dám gây sự với hắn ?

Văn Bình phải tìm cách dàn hòa. Chàng võ vai Buru :

— Hết giận chưa ? Nếu còn giận thì ráng chịu. Theo phép lịch sự quốc tế, đàn ông không thể đánh đàn bà.

Buru gân cổ :

— Nhưng nàng chửi tôi !

Văn Bình cười :

— Chửi cũng chẳng sao. Được 'àn hà đẹp chửi là điềm lành. Mai hay một, anh sẽ có tiền, thật

nhều tiền. Được giai nhân chửi thường có tiền. Tôi muốn nàng chửi mà nàng không thêm.

Cô gái đứng sát người chàng, giọng thánh thót :

— Ông đẹp trai như vậy, tôi đâu dám nặng lời!

Văn Bình giật mình trước thủ đoạn của cô gái mặc đồ sần. Nàng vừa đánh đòn ly gián. Buru xấu trai thật đấy, nhưng khen người khác đẹp trai trước mặt hẳn khác nào tặng hẳn một trái địa-rét đau điếng Văn Bình bèn nghiêm mặt :

— Cô làm chúng tôi mất quá nhiều thời giờ. Trời sắp tối. Tôi muốn chấm dứt câu chuyện cũ vớ vẩn ở đây. Một lần nữa, xin cô cho biết, tên cô là gì ?

Cô gái dùng đĩnh :

— Rita.

Buru dậm chân thỉnh thịch :

— Tôi điên mất ! Cách đây 5 phút, cô đồng dạc xưng tên là Doaré. Giờ này, cô lại đổi là Rita.

Cô gái bĩu môi :

— Ông làm to. Tên tôi là Doaré, nhưng Doaré là tên trong căn cước, tên để người lạ gọi. Người thân không kêu tôi là Doaré mà là Rita. Bạn ông rất dễ thương, rất khôi ngô nên tôi thích ông ta gọi tên Rita.

Văn Bình hỏi :

— Nghĩa là tên đầy đủ của cô là Rita Doaré ?

— Đích thị.

— Cô có họ với ông Doaré ?

— Dĩ nhiên, Anbe Doaré là anh tôi.

— Cô là em kỹ sư Anbe Doaré ?

— Đích thị.

— Hồi này, cô nói kỹ sư Anbe là bạn.

— Vì tôi chưa tin ông.

— Tại sao ?

— Ông là quá ! Thân gái dậm trường, tôi gặp hết khó khăn này đến tai nạn khác nên không dám tin ai. Ông cứu tôi khỏi tay bọn mọi da dỏ, tôi xin cảm ơn ông, nếu ông dè dặt, tôi đã bị làm họ thịt, song nói như vậy chưa có nghĩa là tôi phải tin cậy ông hoàn toàn. Biết đâu ông chỉ cứu tôi giả vờ, rồi sau đó ông sẽ bắt tôi.

Buru xấn đến, hục hặc :

— Yêu cầu ông tránh ra, để tôi quăng cô bé lộn xộn này xuống sông.

Rita chìa bàn tay thon thon :

— Tay tôi đấy, ông hãy nắm thật chặt trước khi cho tôi uống nước. Nhưng ông nên coi chừng, vì chưa biết ông uống nước hay tôi uống nước.

Văn Bình thở dài :

— Khổ quá, cứ dẫu khâu như con nít thế này thì không biết bao giờ mới đến căn cứ 4Q được. Ông Buru ơi, ông ngậm miệng giùm tôi một tí, nếu không tôi sẽ cau tiết và chắc chắn là ông sẽ xuống sông trước nhất.

Thấy Văn Bình nói xung, Buru đành im thin thít. Hẳn dự biết Văn Bình chỉ vung tay nhẹ là hẳn sẽ bay vèo như chiếc lá xuống dòng nước lạnh chảy xiết. Văn Bình quay sang Rita:

— Cô không tin tôi, tất tôi cũng không tin cô. Cô tự nhận là em gái kỹ sư Anbe, phiền cô đưa giấy tờ chứng minh cho tôi xem.

— Tôi rất sẵn sàng.

— Và còn đợi chờ gì nữa?

— Xin ông cảm phiền. Giấy tờ của tôi đã bị mất hết. Ông không tin tôi là quyền của ông. Và lại, tôi cũng không dám quỳ rầy ông nữa. Thôi, chào ông.

Rita quay quả bước đi, Văn Bình cản lại:

— Cô đi đâu?

Rita gỡ tay chàng ra:

— Tôi đi đâu, ông hỏi làm gì?

— Vì tôi không thể để cô lang thang một mình, gặp bọn mọi lần nữa thì khổ.

— Ô, ông là người đàn ông giàu lòng nghĩa hiệp! Chẳng giấu gì ông, tôi định đi bộ đến căn

cứ 4Q nếu ông bỏ rơi tôi.

— Cô đến đây bằng phương tiện gì?

— Xe hơi. Gặp cầu gãy, tôi lái xe theo đường hẻm xuống bờ sông thì bị bọn mọi chặn đường. Chúng tấn công quá đột ngột nên tôi không kịp đổi phò.

— Cô qua lại đường này nhiều lần chưa?

— Đây là lần thứ nhất. Sở dĩ tôi không bị lạc là nhờ anh Anbe. Anbe đã vẽ địa đồ cho tôi. Con đường hẻm xuống bờ sông dẫn đến một cây cầu khác bằng bê-tông.

— Địa đồ đâu?

— Cất trong xác tay, trong khi giằng co với bọn mọi, nó đã rớt xuống nước.

Văn Bình nói mát:

— Chắc xe hơi của cô cũng theo chân giấy tờ căn cước và địa đồ rớt xuống nước rồi phải không?

Rita không đề ý đến luận điệu châm biếm của Văn Bình. Nàng chỉ phía sau những tảng đá lớn dựng sừng sững:

— Mời ông cùng đi với tôi ra chỗ đậu xe.

Không đợi Văn Bình đồng ý, Rita nhanh nhẹn lên qua khe đá, rồi chạy như bay xuống giốc. Con đường giốc ngoạn ngoạn làm Buru bỏ hơi tại, vậy

mà Rita vẫn tỉnh như không. Loại đàn bà đẹp « trường túc » này may ra người có bản lĩnh siêu đẳng như Văn Bình mới kham nổi. 99% phần trăm đàn ông chắc chắn bị nàng coi là đồ bỏ. Văn Bình hơi e ngại, có thể nàng là em gái của Doarè, song cũng có thể nàng là nhân viên dịch đội lột. Tuy nhiên, những đường cong khá hấp dẫn của nàng đã làm chàng quên hết. Chàng le te chạy theo. Hết con đường gốc công queo, Rita rẽ sang bên trái.

Một chiếc xe hơi cỡ trung bình sơn đen đang nằm chềnh ềnh ngang đường. Đó là loại Vónvaghèn 1600 TL, bình thù không lấy gì làm xinh xắn, so sánh với các xe Pháp, Ý cùng giá tiền, nhưng về bền bỉ thì ít xe nào sánh kịp. Nó rất thích hợp với đường trường gập ghềnh và hiểm trở, đặc điểm của nó là ít khi bị hư hỏng bất tử.

Văn Bình hỏi Rita :

— Xe còn chạy được không ?

Nàng lắc đầu, ngao ngán :

— Nếu còn chạy được tôi đã chẳng bị bọn mọi bắt giữ. Tôi lái đến đây thì bị chúng lăn khúc cây và đá tảng ra chặn đường. Tôi thắng gấp lại, xe đột nhiên tắt máy, tôi để gần hết bình điện mà nó không chịu nổ.

— Hay là hết xăng ?

— Không. Bình xăng còn quá nửa.

— Vậy thì có trèo lên, mở máy cho xe chạy.

— Ông không chữa thì máy chạy sao được ?

— Cô cứ nghe lời tôi. Không cần tôi chữa nó cũng chạy như thường.

— Ông nghi tôi nói dối ư ? Làm người, nhất là làm đàn bà, ai cũng nói dối, không nói dối nhiều thì nói dối ít, phải không ông ? Nhưng về việc xe liệt máy, tôi xin bảo đảm với ông là nói sự thật.

Văn Bình mở cửa xe, xô băng lên cho Buru trèo vào ghế sau. Hắn gieo mình xuống nệm, về mặt chưa hết bực bội, Rita ngồi ngay ngắn trước vô-lăng, ngoảnh sang bên phải nhìn Văn Bình bằng cặp mắt chứa chan ý nghĩa. Đoạn quay khóa công-tác. Nàng chỉ để nửa vòng là động cơ nổ êm ru. Nàng nhún vai nói với Văn Bình :

— Ông giỏi ghê ! Nếu ông là côm thì phải là côm hạng nhất. Côm giảm tốc chẳng hạn. Tại sao ông lại biết xe không cần chữa cũng chạy ?

Văn Bình cười nhẹ :

— Tôi cũng không biết nữa.

Mặt Rita sa sầm. Nàng búng giọng rồi hỏi :

— Lên đường được chưa ông ?

Ngay trong giây đồng hồ khởi hành, nàng đã gài số 2 và đạp lút ga xăng. Đường đất nhàn nhàn ò gà, xe mới chạy được một quãng Rita đã bắn vào người chàng. Chàng không hiểu nàng vô tình hay cố ý. Có lẽ nàng cố ý vì tay lái của nàng vẫn cứng, xe hơi vẫn không lệch sang bên. Bên phải là vách núi, vẫn là vách núi đầy mỏm đá nhọn, chỉ chạm nhẹ là vỏ xe trầy trụa. Còn bên trái là sông. Giòng sông dữ dằn, sóng bạc cuộn cuộn, nước đỏ ngầu vì nhuộm màu phù sa, màu nắng chiều sắp tắt lụi qua sương mù bản thêu, và dường như pha lẫn máu tươi.

Nàng tỏ ra là tài xế điệu nghệ, không phải hạng tài xế thượng lưu lơ mờ thường thấy ở Sài Gòn hoa lệ. Tối ra nàng cũng đã tham dự vài ba cuộc đua xe quốc tế, hoặc ít ra nàng cũng là đệ tử của thần tốc độ trên xa lộ Âu châu.

Xe hơi lại lúc lắc, Buru buột miệng chửi rủa, rồi than vãn :

— Hừ, có biết đi thuyền cho xong ! Đường bộ này vừa xa lại vừa nguy hiểm !

Rita trề môi :

— Đi thuyền dễ mà xuống thăm Hà bá ấy à ?
Mỗi đợt sóng cao gần bằng mái nhà, sóng lại rộng

mênh mông, tôi không tin là sang được đến bờ bên kia. Và lại, đường có xa gì mà xa. Ông bạn sợ ma ăn thịt hả ?

Qua kiếng hậu Văn Bình thấy rõ mặt Buru chuyển sang tái nhợt. Điều này làm Văn Bình kinh ngạc vì Rita nói bằng giọng đùa cợt. Nhưng Buru đã chết đuối :

— Trọng đá qua nghĩa trang nhân thảo cũng rợn tóc gáy huống hồ người trần mắt thịt như tôi.

Thấy Văn Bình ngờ ngác, bản cất nghĩa tiếp :

— Dọc con đường đất ngoằn ngoéo này có một khu đất rộng nằm gọn giữa vách núi như thung lũng trong đó toàn là xương người. Một số bộ lạc ở đây ăn xương người lớn nhỏ trộn với chuối nhưng cũng có bộ lạc khạc vút người chết trong thung lũng mặc cho thối rữa. Trải qua nhiều đời, nghĩa trang xương cốt này sinh sản ra một thứ cây lạ, người ta gọi là cây nhân-thảo. Giới phù thủy của mọi da đỏ cho biết cây nhân-thảo là do tủy người chết sinh ra, và trở nên linh thiêng vì được hấp quỳen hàng ngàn, hàng vạn linh hồn người chết. Không ai dám léo hánh đến nghĩa trang nhân-thảo này, tôi tuy sinh đẻ trong vùng mà cũng mới đến đây mỗi một lần, hồi còn trẻ, và là vào ban ngày ban mặt sáng sủa. Hồi còn trẻ, tôi nổi tiếng gan

lì mà còn sợ, phương chỉ bây giờ đã lớn tuổi, trời lại dỗi chiều, ông bảo tôi không sợ sao được ?

Rita móc túi áo trên ra một cái rễ cây khô, dúi vào tay Văn Bình :

— Rễ nhân thảo đây, ông đã biết chưa ?

Văn Bình lắc đầu, ra vẻ không biết. Sự thật chàng không lạ gì nhân thảo. Nó thấp, nhỏ, mỏng manh như cây cà chua, lá cũng tương tự, nhưng lớn hơn, thường mọc hoang tại đảo Sicile, Tuy-ni-di và Ai-cập, bên bờ biển Địa-trung-hải. Từ thời xưa, nó đã được coi là dâm thảo, y sĩ dùng để chữa bệnh bất lực và hiếm muộn. Phơi khô xác thành nước, nó trở thành một thứ thuốc ngủ hiền dịu mà hữu hiệu ; con gái còn trinh uống nhầm sẽ nằm mơ thấy toàn chuyện dâm dăng, khiến kín công cao tương, danh gia thế phiệt và nghiêm nghị đến mấy cũng bị đàn ông chiếm đoạt thân xác dễ dàng. Văn Bình đã từng uống nước nhân thảo, có lẽ chàng có nhiều nội lực nên tác động của nó không lấy gì làm mạnh mẽ.

Nó mang tên là nhân thảo vì rễ của nó không khác thân người, có đủ đầu, mình, chân, tay và cả bộ phận sinh dục ; so sánh với nhân sâm Cao-ly nó còn giống người hơn nhiều. Những lần Văn Bình qua vùng Địa-trung-hải, ông tổng giám đốc

đều yêu cầu chàng mua nhân thảo mang về. Có chuyến chàng phải trả một ngàn mỹ kim mới mua nổi một gói nhân thảo ; một chuyến khác, chàng đã dùng đến sức mạnh của atêmi.

Ông Hoàng chiếu cố đến rễ nhân thảo sau khi được tin một số cơ quan điệp báo thế giới dùng nó để chế bùa yêu. Phương pháp chế bùa yêu được giới phù thủy giữ kín, tuy nhà ông Hoàng cũng khám phá ra ; thoát độc công thức trong văn phòng ông tổng giám đốc Văn Bình đã dè dặt vì chàng nhận thấy nó sắc mùi mê tin ngu xuẩn. Nhưng điệp báo vốn là nghề nhiều khi «mê tin» và «ngu xuẩn» nên chàng đành tôn trọng ý kiến của ông Hoàng. Ông Hoàng kể cho chàng nghe là ở Ai-cập, người phù thủy thường hái nhân thảo vào ban đêm không trăng, y mặc đồ đen, đeo đồ trang sức bằng chì, và lên lút đến nơi mọc cây nhân thảo cùng một trinh nữ và con chó mực. Trinh nữ cắt tóc vứt xuống gốc cây, còn con chó mực cắn đứt cây nhân thảo mang về. Nhân thảo được ngâm ba ngày trong bình pha-lê chứa chất thuốc đồ kỳ bí, và trong vòng 40 ngày người phù thủy nuôi nó bằng sữa mèo, sáo đỏ, nó trở thành giống cây linh thiêng, đem ngâm vào thức ăn, đàn bà con gái ăn phải sẽ chiều chuộng bất cứ đòi hỏi nào của tình

nhân...

Văn Bình không biết ông Hoàng đã chế bùa yêu nhân-thảo chưa, chàng chỉ biết là mỗi lần chàng mang về ông Hoàng đều nâng niu trân trọng, bỏ hộp nhôm, cắt ngay vào kết sắt trong văn phòng.

Trước cái lắc đầu quày quẩy của Văn Bình, Rita cười ròn rã :

— Dân ông mà chưa nghe nói đến được tình của rết nhân-thảo kẻ cũng lạ ! Dân mọi bản xứ dùng nó làm bùa-yêu... Anh Anbe của tôi chán đời vì bị tình phụ nên mới lánh về xo rừng núi này làm bạn với cây nhân-thảo...

Bỗng Rita lái thật mạnh sang bên trái Suýt nữa đầu xe hơi đâm vào núi. Ngồi sau. Baru thờ ra phì phì. Văn Bình liếc nhìn Rita, cô gai mặc đồ săn bằng da thú thuộc bóng loáng vẫn tỉnh bơ, trên trán không hề có giọt mồ hôi nào.

Nàng bình thân nói với chàng :

— Mãi trò truyện quên cả đường về. Sắp đến nghĩa trang nhân-thảo rồi đó. Ông muốn dừng lại để kiếm vài ba rết cây về làm thuốc không ?

Văn Bình cười nụ :

— Khỏi cần. Được cô ôm hồi nãy, tôi không còn muốn tư tưởng đến ai nữa !

— Rita hứ một tiếng :

— Cảm ơn ông. Tôi hôn ông là vì ông cứu tôi thoát chết. Nhưng giá ông không cứu tôi, tôi cũng vẫn ôm ông hôn như thường. Tôi vốn có tình bồng đồng như vậy đối với dân ông khỏi ngờ. Nhưng ông ơi, ông đừng vội lạc quan, phút này đây tôi đã quên hết.

— Tôi sẽ có cách giúp cô nhớ lại.

— Ông định giữ trò tán tỉnh phải không ? Thôi, tôi can ông. Nếu ông mó vào người tôi, bắt buộc tôi phải có phản ứng; ông có cảm tình với tôi thật đấy, nhưng...

Rita ngưng bật. Áo nàng bị hất lên sau lưng để lộ khẩu súng Si-mit oétxông Bodyguard kều nòng ngắn, trái khế, bắn 5 phát, cán ngà trắng, nạm vàng. Nàng giấu vào cái túi vải dán sát da thịt, khẩu súng hình dẹt nên bị lưng áo che khuất. Baru thông tay qua băng trước, nhanh nhẹn rút khẩu súng của Rita. Nàng nhồm lên, giọng hơi bực rọc :

— Ông làm trò gì thế ?

Baru nhếch mép :

— Mượn tạm khẩu súng của cô.

— Không được. Ông phải trả lại cho tôi.

— Trả lại để cô bắn chúng tôi ấy à ?

— Dĩ nhiên. Nó là phương tiện tự vệ của tôi. Nếu ông không trả, tôi sẽ đậu xe lại, và quần thảo với ông. Trong trường hợp ông hạ nổi tôi mới có thể tịch thu khẩu súng.

— Đàn bà như cô, tôi chỉ búng nhẹ là té lăn cù. Cô đừng khi khải hạo nữa kẻo ăn đòn oan uổng.

Rita đập mạnh vào bàn thắng Xe hơi đứng khựng lại. Bên trái, sóng nước vỗ róc rách hù hù. Buru định nhìn cô gái dọa chơi, hần không ngờ nàng lam thật, và nàng không phải là đối thủ hạng bét. Hần đang quay tròn khẩu súng trong tay, đang điều hìu hìu tự đắc bỗng sấm mặt. Rita đã chọt cạnh bàn tay vào bàn tay cầm súng của hần. Khẩu Bodyguard rớt xuống sàn xe. Buru chưa kịp đổi phó thì Rita đã móc thêm cú dấm khác vào cằm, hần loạng choạng ngã dựa lưng vào ghế.

Bên trong xe Vónvaghén 1600 TL không lấy gì làm rộng nên Buru cụng đầu vào sườn sắt kêu dộp. Rita vẫn chưa tha, nàng mở toang cửa, kéo Buru xuống. Hần mắc kẹt giữa băng xe, Rita giật mạnh thêm, và hai người ôm nhau ngã lăn xuống đường. Suýt nữa cả hai rơi xuống sông. May Buru quặp được cái rê cây sơn vắt ngang đường.

Buru to con hơn nên dễ được Rita. Nàng nắm

dưới song không ở trong thể yếu. Ngón tay có móng nhọn của nàng đâm ngược tua tua lên mặt Buru, làm hần nỏ đom đóm. Trong chớp mắt hần bị nàng vật kền ra đất. Buru chồm dậy, nắm ống chân nàng giật lùi. Đến lượt Rita cụng đầu vào bánh xe hơi.

Hai người lại đứng lên, tiếp tục biểu diễn quyền thuật. Là khán giả bất đắc dĩ Văn Bình không nhìn được cười. Buru không giỏi nhu đạo như hần từng khoe khoang. Và Rita cũng chỉ thất dai xanh nhu đạo là cùng.

Gần như là thông lệ, những kẻ ti toe đâm ba miếng võ thường hay gây sự nhất. Hồi chàng tập tành bước vào nghề võ chàng cũng thích phô trương như vậy, nhưng theo thời gian, và kinh nghiệm sống, chàng trở nên nhún như con chi chi, trừ phi phải ra tay vì nhu cầu nghề nghiệp. Chàng bèn cất tiếng:

— Thế nào, ông bà làm trò xong chưa?

Rita đang nắm áo Buru vội buông ra, quay lại sững sộ với Văn Bình:

— Tôi cấm ông không được nhục mạ.

Văn Bình cười rộ:

— Có đánh tôi đi. Lâu lắm không được đàn bà đánh, da thịt ngứa ngứa quá!